

დანიელის წიგნი — ნომერი მეოთხე

საზომი შვერილი

Jeff Pippenger

2023-11-27

ჩვენ ვეხებით ლევანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავში მოცემულ „შვიდ ჟამს“, როგორც იგი წარმოდგენილია დანიელის წიგნში. ამას იმიტომ ვაკეთებთ, რომ „შვიდი ჟამის“ ერთ-ერთი წინასწარმეტყველური მახასიათებელი ის არის, რომ იგი წარმოადგენს იმ „დაბრკოლების ლოდს“, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს. მე წმიდა წერილებში წარმოდგენილ დაბრკოლების ლოდს განვსაზღვრავ როგორც ჭეშმარიტებას, რომელიც შეიძლება ხილულ იქნეს, მაგრამ არ არის ხილული. მათთვის, ვინც მას ხედავს, იგი ძვირფასია; ხოლო მათთვის, ვინც მას ვერ ხედავს, იგი არა მხოლოდ ისაა, რაზედაც ისინი წაბორძიკდებიან, არამედ ის ლოდიცაა, რომელიც მათ ფხვნილად აქცევს.

როდესაც ქრისტემ წარადგინა ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, მან მიუთითა, რომ კუთხის ქვა იქცეოდა კუთხის „თავად“. წმინდა წერილებში უარყოფილი ქვის შესახებ უწყება მუდამ იმას ეხება, რომ ღმერთი გვერდს უვლის აღთქმის ყოფილ ხალხს, და იმავდროულად ღმერთი აღთქმაში შედის ხალხთან, რომელიც ადრე ღმერთის ხალხი არ ყოფილა.

იესომ უთხრა მათ: ნუთუ არასოდეს წაგივითხავთ წერილებში: ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, იგი იქცა კუთხის თავად; ეს უფლისგან მოხდა და საკვირველია ჩვენს თვალში? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევით და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვას დაეცემა, დაიმსხვრევა; ხოლო ვისზედაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას. მათე 21:42–44.

პირველი „დროის წინასწარმეტყველება“, რომლისკენაც წმიდა ანგელოზებმა უილიამ მილერი მიიყვანეს, იყო ლევანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დრო“. ლაოდიკიური ადვენტიზმი უფლის მიერ მილერის მსახურების მეშვეობით შეკრებილი საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების დანგრევის პროცესს იმით შეუდგა, რომ უარყო მილერის აღმოჩენათაგან სწორედ პირველი. ცხადია, წმიდა საძირკვლის ყოველი წინასწარმეტყველური ილუსტრაცია არის ქრისტეს ილუსტრაცია, რომელიც არის „ქვა“; ამიტომ 1863 წელს „შვიდი დროის“ უარყოფა მხოლოდ საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებების უარყოფის პროცესის დასაწყისს კი არ აღნიშნავს, არამედ ქრისტეს უარყოფასაც წარმოადგენს. როგორც ქრისტეს მოწმობაში უარყოფილი ქვის შესახებ, ასევე პეტრეც მიუთითებს, რომ საძირკვლის ქვასთან დაკავშირებულ წინასწარმეტყველებათაგან ერთ-ერთი ის არის, რომ იგი საბოლოოდ გახდება „კუთხის თავი“.

ამიტომაც წერილშია ნათქვამი: აჰა, ვდებ სიონში უმთავრეს ქვაკუთხედს, რჩეულსა და ძვირფასს; და ვისაც იგი სწამს, არ შერცხვება. ამიტომ თქვენთვის, რომელთაც გწამთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწუნეს, სწორედ იგი გახდა კუთხის თავი, და საცდურის ქვა და შეურაცხყოფის კლდე

მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე წაბორძიკდებიან, ურჩებით; რისთვისაც დანიშნულნიც იყვნენ. ხოლო თქვენ რჩეული მოდგმა ხართ, სამეფო სამღვდელოება, წმიდა ერი, რჩეული ხალხი, რათა აუწყოთ ქებანი მისნი, ვინც სიბნელიდან მოგიწოდათ თავის საკვირველ ნათელში; თქვენ, რომელნიც ოდესღაც არ იყავით ხალხი, ახლა კი ღვთის ხალხი ხართ; რომელთაც არ მიგელოთ წყალობა, ახლა კი წყალობა მიგიღიათ. 1 პეტრე 2:6–8.

ადგენტიზმის დასაწყისში დასმული საძირკვლის ქვა კუთხის თავად იქცევა. ესაია თანხმობაშია ქრისტესთან და პეტრესთან, და ესაია საძირკვლის ქვას იყენებს იმის წარმოსადგენად, რომ ერთი აღთქმისეული ხალხი გვერდით გადაივლის, რათა ადგილი დაუთმოს ახალ აღთქმისეულ ხალხს. თავის მოწმობაში იგი წარმოადგენს იმ ჯგუფს, რომელმაც სიკვდილთან დადო აღთქმა და რომელმაც მიიღო სიცრუე. სიცრუე, რომელსაც ისინი იღებენ, არის ის სიცრუე, რომელსაც პავლე ასახელებს როგორც ძლიერ საცდურს, რომელიც მოაქვს მათზე, ვინც სიკვდილთან დებს აღთქმას, რადგან მათ არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული.

ამიტომ ისმინეთ უფლის სიტყვა, თქვენ, დამცინავნო კაცნო, რომელნიც მართავთ ამ ხალხს, რომელიც იერუსალიმშია. რადგან თქვით: სიკვდილთან აღთქმა დავდეთ და ჯოჯოხეთთან შევთანხმდით; როდესაც გადამლეკავი სატანჯველი გადაივლის, ჩვენამდე ვერ მოაღწევს; ვინაიდან სიცრუე ვაქციეთ ჩვენს თავშესაფრად და ტყუილის ქვეშ შევიფარეთ თავი: ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ვდებ სიონში საძირკვლად ქვას, ნაცად ქვას, ძვირფას კუთხის ქვას, მტკიცე საძირკველს; ვისაც სწამს, არ იჩქარებს. სამართალსაც გავავლებ საზომი ძაფით და სიმართლეს — შვეულით; და სიტყვა წაღეკავს სიცრუის თავშესაფარს, და წყლები გადაფარავს სამალავს. და თქვენი აღთქმა სიკვდილთან გაუქმდება, და თქვენი შეთანხმება ჯოჯოხეთთან ვერ დამყარდება; როდესაც გადამლეკავი სატანჯველი გადაივლის, მაშინ მის მიერ იქნებით გათელილნი. ესაია 28:14–18.

„შვიდი ჟამი“ სიცრუეთა ქვეშ იყო დაფარული, და როდესაც ღმერთი გვერდს აუვლის თავისი უწინდელი აღთქმის ერს და აღთქმაში შევა ას ორმოცდაოთხ ათასთან, ქვა, რომელიც უწინ უარყოფილი კუთხის ქვა იყო, აღზევდება, რათა გახდეს კუთხის „თავი“. მათთვის, ვინც ამ ჭეშმარიტებას იგებს, იგი ძვირფასია, ხოლო მათთვის, ვინც ვერ იგებს, ქვა, რომელიც კუთხის თავად იქცევა, არა მხოლოდ შემუსრავს მათ, არამედ მეტაფორულად მათი საფლავის ქვაც ხდება.

დანიელის წიგნში, მერვე თავში და მეცხრამეტე მუხლში, ჩვენ ვპოულობთ „რისხვის უკანასკნელ დასასრულს“, რითაც ცხადდება, რომ რისხვის „პირველი დასასრულიც“ უნდა არსებობდეს. დროის მონაკვეთი ძვ. წ. 677 წლიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე აღნიშნავს იმ პერიოდს, რომლის განმავლობაშიც საწმიდარი (და ლაშქარი) გათელილი იქნებოდა. ხოლო პაპობა უნდა წარმატებულიყო მანამდე, ვიდრე რისხვა აღსრულდებოდა, დანიელის მეთერთმეტე თავისა და ოცდამეექვსე მუხლის თანახმად. თუ მერვე თავის რისხვის დასასრული დროის პერიოდის დასასრულს წარმოადგენს, მაშინ მეთერთმეტე თავის რისხვის დასასრულიც დროის პერიოდის დასასრულს წარმოადგენს. სწორედ ამას გვასწავლის ბიბლია ნათლად, თუმცა ეს ჭეშმარიტება

სიცრუით დაფარეს მათ, ვინც სიკვდილთან დადო აღთქმა.

ორივე რისხვის დასასრული აღნიშნავს დროის ერთი და იმავე პერიოდის დასასრულს, რადგან ორივე წარმოადგენდა გაფანტვის, ტყვეობისა და მონობის იმავე წყევლის — ორი ათას ხუთას ოცი წლის — აღსრულებას. ჩრდილოეთის სამეფომ პირველად იგემა „შვიდი ჟამის“ გაფანტვა, ტყვეობა და მონობა, როდესაც ძვ. წ. 723 წელს ასურეთის მეფემ ისინი ტყვედ წაიყვანა. სამხრეთის სამეფომ იგივე ხვედრი ძვ. წ. 677 წელს დაითმინა. იერემია ადასტურებს ამ ფაქტს.

ისრაელი გაბნეული ცხვარია; ლომებმა განდევნეს იგი: პირველად ასურეთის მეფემ შთანთქა იგი; ხოლო ბოლოს ამ ნაბუქოდონოსორმა, ბაბილონის მეფემ, ძვლები დაუმსხვრია მას. იერემია 50:17.

იერემია მიუთითებს თანდათანობით განვითარებულ სამსჯავროზე. ასურელები ძვ. წ. 723 წელს ჩრდილოეთის სამეფოს წარიტაცებენ, შემდეგ კი ძვ. წ. 677 წელს თავიანთ დედაქალაქ ბაბილონში წაიყვანენ მანასეს. შემდეგ ნაბუქოდონოსორი წაიყვანს იეჰოიაკიმს, რითაც ძვ. წ. 606 წელს იწყება სამოცდაათწლიანი ტყვეობის პერიოდი. შემდეგ ნაბუქოდონოსორი წაიყვანს ციდკიას და ძვ. წ. 586 წელს დაანგრევს იერუსალიმს.

სამხრეთის სამეფოს გაფრთხილებული ჰქონდა, რომ თუ თავიანთ ამბოხში განაგრძობდნენ ყოფნას, მათაც ჩრდილოეთის სამეფოს ხვედრი ეწეოდათ. ჩრდილოეთის სამეფოზე გამოტანილი სამსჯავრო აღსრულდებოდა სამხრეთის სამეფოზეც, და იმ სამსჯავროს სიმბოლო იყო ხაზი, რომელიც იუდას ზედა უნდა გაწეულიყო. ესაიას მოწმობაში იგი უბრალოდ „ხაზი“, ხოლო მომდევნო მონაკვეთში „ხაზი“ არის „სამარიის ხაზი“.

ამიტომ ასე ამბობს უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, ისეთ უბედურებას მოვუვლენ იერუსალიმსა და იუდას, რომ ყოველს, ვინც მის შესახებ მოისმენს, ორივე ყური აუწუილდება. და იერუსალიმზე გავჭიმავ სამარიის საზომ ძაფს და ახაბის სახლის შვეულს; და იერუსალიმს ისე გადავჭმენდ, როგორც კაცი წმენდს ჯამს — წმენდს მას და პირქვე აბრუნებს. და მივატოვებ ჩემი სამკვიდროს ნატამალს და მათ მტრების ხელში ჩავაგდებ; და ისინი თავიანთი ყოველი მტრისთვის ნადავლად და საუნჯედ იქცევიან; რადგან ჩემს თვალში ბოროტებას სჩადიოდნენ და მებრახებდნენ იმ დღიდან, რაც მათი მამები ეგვიპტიდან გამოვიდნენ, ვიდრე დღევანდელ დღემდე. 2 მეფეთა 21:12–15.

ახლა ხან მოხსენიებულ მუხლებში არის ორი წინასწარმეტყველური გამოთქმა, რომელთა განხილვაც აუცილებელია. პირველი არის ყურების ჟრუანტელი, ხოლო მეორე — შვეული. ამ მუხლებში სამარიის საზომიც ახაბის სახლის შვეულადაა განსაზღვრული. საზომიცა და შვეულიც სამსჯავროს იარაღებია, რომლებიც შენების პროცესში გამოიყენება. ამ მუხლებში ისინი მიუთითებენ, რომ იგივე სამსჯავრო, რომელიც აღსრულდა ჩრდილოეთის სამეფოს წინააღმდეგ, წარმოდგენილის სახით სამარიისა და ახაბის სახლისა, იუდასა და იერუსალიმზეც მოიწეოდა. როცა ეს გაფრთხილება იქნა გამოცხადებული, ისრაელის ჩრდილოეთის სამეფო უკვე შეჭრილი,

დაპყრობილი, განადგურებული და ტყვეობაში წაყვანილი იყო. ღვთის სამსჯავროს უწყება იწვევს ყურების ჟრუანტელს მათში, ვინც ამ გაფრთხილებას ისმენს. შვეულისა და ყურების ჟრუანტელიც წმინდა წერილში თითოეული სამჯერ გვხვდება. ყოველ შემთხვევაში ისინი გამოხატავენ ღვთის რისხვას თავისი საკუთარი ხალხის მიმართ.

და მოვიდა უფალი, დადგა და მოუწოდა, როგორც უწინ: სამუელ, სამუელ. ხოლო სამუელმა მიუგო: ილაპარაკე, რადგან ისმენს შენი მსახური. და უთხრა უფალმა სამუელს: აჰა, საქმეს ვქმნი ისრაელში, რომლის მოსმენაზეც ყველას, ვინც მოისმენს, ორივე ყური აუწრიალდება. იმ დღეს აღვასრულებ ელის წინააღმდეგ ყოველივეს, რაც ვთქვი მისი სახლის შესახებ; როცა დავიწყებ, ბოლომდეც მივიყვან. 1 მეფეთა 3:10–12.

ელის სახლის დამხობა არის ის წინასწარმეტყველება, რომელიც მის მსმენელ ყოველ ადამიანს ორივე ყურს აუწუილებდა. ყურების წუილი, სამუელის დროს, ელის სახლის გვერდის ავლას განასახიერებს. სამუელისთვის მიცემული წინასწარმეტყველების აღსრულება იყო ელის სახლის დამხობა და სამუელის, როგორც წინასწარმეტყველის, დამკვიდრება. სამუელი წარმოადგენს ხალხს, რომელიც, როგორც პეტრე ამბობს, წინათ ღმერთის ხალხი არ იყო, ახლა კი არის, რადგან როცა სამუელი წინასწარმეტყველად დამკვიდრდა, ელის სახლი დაინგრა. იერემიას იერუსალიმის ხელმძღვანელობის წინააღმდეგ განაჩენს აცხადებს, რომელიც ყურებს აუწუილებს.

და თქვი: ისმინეთ უფლის სიტყვა, იუდას მეფენო და იერუსალიმის მკვიდრნო; ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი, ისრაელის ღმერთი: აჰა, მოვავლენ ბოროტებას ამ ადგილზე, რომლის შესახებაც ვინც მოისმენს, ყურები აუწივლდება. იერემია 19:3.

ყურების ჟრჟოლის შესახებ სამივე მითითება დაკავშირებულია ალთქმის ხალხთან, რომელმაც სიკვდილთან დადო ალთქმა და ამის შემდგომ იქნა შემოსეული, დაპყრობილი, განადგურებული, გაფანტული და მონობაში წაყვანილი. ყურების ჟრჟოლი არის ღვთის რისხვის სამსჯავროს სიმბოლო, ხოლო ამ სამსჯავროს სიმბოლო წმინდა წერილშიც სამჯერაა წარმოდგენილი სიტყვით „შვეული.“ ეს უკვე წავიკითხეთ მეოთხე მეფეთა და ესაიას წიგნებში, მაგრამ წმინდა წერილში „შვეულის“ კიდევ ერთი მითითებაც არის, და იმ მითითებაში სიტყვა „შვეული“ სხვა ებრაული სიტყვიდან არის ნათარგმნი, ვიდრე წინა ორ მითითებაში.

და ანგელოზი, რომელიც მელაპარაკებოდა, კვლავ მოვიდა, და გამაღვიძა, როგორც ძილისაგან გამოღვიძებულ კაცს აღვიძებენ, და მითხრა: რას ხედავ? და ვთქვი: შევხედე, და აჰა, სასანთლე სრულიად ოქროსი, მის თავზე თასით, და მასზე მისი შვიდი ლამპარი, და შვიდი მილი იმ შვიდ ლამპართან, რომლებიც მის თავზეა; და ორი ზეთისხილის ხე მის გვერდით, ერთი თასის მარჯვენა მხარეს და მეორე მის მარცხენა მხარეს. მაშინ მივუგე და ვუთხარი ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა: რა არის ესენი, ჩემო ბატონო? ხოლო ანგელოზმა, რომელიც მელაპარაკებოდა, მიპასუხა და მითხრა: ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი? და მე ვთქვი: არა, ჩემო ბატონო. მაშინ მან მიპასუხა და მითხრა: ეს არის უფლის სიტყვა ზერუბაბელის მიმართ, რომელიც ამბობს: არა ძლიერებით და არა ძალით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი. ვინ ხარ შენ, დიდო მთავ? ზერუბაბელის

წინაშე ველად იქცევი; და იგი გამოიტანს მის თავკიდურს შემახილებით, რომ იტყვიან: მადლი, მადლი მას. და კვლავ მოვიდა უფლის სიტყვა ჩემთან და თქვა: ზერუბაბელის ხელებმა ჩაუყარეს საფუძველი ამ სახლს; მისი ხელები დაასრულებენ კიდეც მას; და შეიცნობ, რომ ცაბაოთ უფალმა მომავლინა თქვენთან. რადგან ვის შეურაცხუყვია მცირე საქმეთა დღე? ვინაიდან ისინი გაიხარებენ და იხილავენ შვეულს ზერუბაბელის ხელში იმ შვიდთან ერთად; ისინი არიან უფლის თვალები, რომლებიც მიმოივლიან მთელ ქვეყანას. მაშინ მივუგე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის ხე სასანთლის მარჯვენა მხარეს და მის მარცხენა მხარეს? და კვლავ მივუგე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილის საშუალებით თავიანთგან ოქროს ზეთს გადმოღვრიან? და მან მიპასუხა და მითხრა: ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი? და მე ვთქვი: არა, ჩემო ბატონო. მაშინ მან თქვა: ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც დგანან მთელი ქვეყნის უფლის წინაშე. ზაქარია 4:1-14.

სიტყვა, რომელიც მეორე მეფეთა და ესაიას ოცდარვაში ნათარგმნია როგორც „სასხლეტი“, არის „mishqāl“ და ნიშნავს სიმძიმეს. ორივე მონაკვეთში ხაზი უნდა ყოფილიყო დამძიმებული სიმძიმით (სასხლეტით). სიმძიმე არის ის, რაც სასწორზე გამოიყენება და განასახიერებს სამსჯავროს. სიმძიმეა ხაზი არის სამსჯავროს ხაზი. სამარიის ხაზი იყო „შვიდი ჟამის“, ანუ ორი ათას ხუთას ოცი წლის პერიოდი. დროის იგივე პერიოდი უნდა დადებულიყო სამხრეთ სამეფოზეც, როგორც ჩრდილოეთ სამეფოს დაედო. ორივე ხაზის დასასრული დანიელის წიგნში იდენტიფიცირებულია ან როგორც უკანასკნელი რისხვის დასასრული, ან როგორც პირველი რისხვის დასასრული. ეს პერიოდი დანიელში წარმოდგენილია, როგორც დრო, როდესაც იერუსალიმი და ლაშქარი უნდა ყოფილიყვნენ გათელილნი წარმართობისა და პაპობის, ამ ორი გამაპარტახებელი ძალის მიერ. ორივე პერიოდი დაიწყებოდა მაშინ, როდესაც მათი შესაბამისი სატახტო ქალაქები შეიჭრებოდნენ, დაიპყრობოდნენ, განადგურდებოდნენ და მათი მცხოვრებნი ტყვეობაში წაიყვანდნენ.

მაგრამ ზაქარიას წიგნში სიტყვა „შვეულო“ ორი ებრაული სიტყვის შეერთებით არის წარმოქმნილი. პირველი სიტყვაა „‘eben“ და ნიშნავს „აშენებას“, და ასევე ნიშნავს „ქვას“. იგი ნიშნავს „სამშენებლო ქვას“. შემდეგ ეს სიტყვა შეერთებულია ებრაულ სიტყვასთან „bediyl“, რომელიც ნიშნავს „გაყოფას ან გამიჯვნას“. ზაქარიას წიგნში „შვეულო“ არის ქვა, რომელზედაც აშენებენ და რომელიც წარმოშობს გამიჯვნასა და დაყოფას. ეს დაყოფა ორ კლასს შორისაა თავიანთსმცემელთა შორის: ერთი კლასი ხარობს, როდესაც ქვას ხედავს, მას თავისი კუთხის თავად აქცევს და მასზე აშენებს; ხოლო მეორე ვერ ხედავს მას, უარყოფს მას, წაბორძიკდება მასზე და ბოლოს მის მიერ იმსხვრევა, და იგი მაშინ მათი საფლავის ქვად ან სამაროვან ქვად იქცევა. ერთი კლასი სიცოცხლესთან დებს აღთქმას, მეორე — სიკვდილთან.

ზაქარიას ისტორიაში ძველი ისრაელი ახლახან იყო გამოსული ბაბილონიდან, რათა იერუსალიმი აღედგინა და განეახლებინა. ზერუბაბელი დანიშნულ იქნა მთავრად და მას უნდა ეხელმძღვანელა ამ საქმისთვის. მან დადო საძირკვლის ქვა საქმის დასაწყისში და დადგა თავქვა, ანუ მწვერვალის ქვა, საქმის დასასრულს. ზერუბაბელი ნიშნავს „ბაბილონის ნაშიერს“. ყველა წინასწარმეტყველება უკანასკნელ დღეებს მიუთითებს,

და ზერუბაბელის სახელი არის პირველი ანგელოზის უწყების ისტორიის სიმბოლო, როდესაც საძირკვლის ქვა დაიდო; და მისი სახელი ასევე არის მესამე ანგელოზის უწყების სიმბოლო, როდესაც თავქვა, ანუ მწვერვალის ქვა, დაიდგმება. სულიწმიდის გარდამოსვლის გამოცხადება, იქნება ეს პირველ მოძრაობაში თუ მეორე მოძრაობაში, წარმოადგენილია ზერუბაბელის სახელით (ბაბილონის ნაშიერი), რადგან იგი წარმოადგენს იმ უწყებას, რომელიც მოუწოდებს „ბაბილონის ნაშიერთა“ უკანასკნელ თაობას, გამოვიდეს. იგი წარმოადგენს შუალამის ძახილის უწყებას, რომელიც აღსრულდა პირველ მოძრაობაში და რომელიც ახლა უნდა აღსრულდეს ხმამაღალი ძახილის უკანასკნელ მოძრაობაში.

ორი ზეთისხილის ხე, ორი ზეთისხილის რტო და ორი ცხებული, რომლებიც წარმოადგენენ იმ ჭურჭლებს, რომლებშიც ორი ოქროს მილი ზეთს ასხამს:

„მთელი ქვეყნის უფლის წინ მდგომი ცხებულნი იმავე მდგომარეობას ფლობენ, რომელიც ოდესღაც სატანას ჰქონდა, როგორც დამფარველ ქერუბიმს. მისი ტახტის ირგვლივ მდგომი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი დედამიწის მკვიდრთაგან უწყვეტ კავშირს ინარჩუნებს. ოქროს ზეთი იმ მაღლს წარმოადგენს, რომლის მეშვეობითაც ღმერთი მორწმუნეთა ლამპრებს ამარაგებს, რათა ისინი არ იფრთხოდნენ და არ ჩაქრნენ. ეს წმიდა ზეთი ზეციდან რომ არ იღვრებოდეს ღვთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს ადამიანებზე სრული ბატონობა ექნებოდათ.“

„ღმერთი შეიბღალემა, როდესაც არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამით უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში გადმოღვრის, რათა იგი სიბნელეში მყოფთ გადაეცეს. როდესაც გაისმება ძახილი: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც გულში არ შეუნახავთ ქრისტეს მაღლი, უგუნურ ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩენენ, რომ თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათ თვითონ არ გააჩნიათ ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი ცხოვრება ნადგურდება. მაგრამ თუ ღვთის წმიდა სულს ვითხოვთ, თუ მოსეს მსგავსად ვევედრებით: „მიჩვენე შენი დიდება,“ ღვთის სიყვარული ჩვენს გულებში გადმოიღვრება. ოქროს მილებით ოქროს ზეთი ჩვენამდე მოვა. „არც ძალით და არც ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ სიმართლის მზის ბრწყინვალე სხივების მიღებით ღვთის შვილები სოფელში ნათლებად ბრწყინავენ.“
Review and Herald, July 20, 1897.

ზაქარია მრავალგზის კითხულობდა, ვინ იყვნენ ეს ორი ზეთისხილის ხე, და ამით ყურადღებას ამახვილებდა ორი მოწმის სხვადასხვა სიმბოლოზე. და უაიტი ამ ორ ზეთისხილის ხეს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორ მოწმედ განსაზღვრავს.

„ორი მოწმის შესახებ წინასწარმეტყველი შემდგომში აცხადებს: „ესენი არიან ორი ზეთისხილის ხე და ორი სასანთლე, რომლებიც დგანან დედამიწის ღმერთის წინაშე.“ „შენი სიტყვა,“ ამბობს მეფსალმუნე, „ლამპარია ჩემი ფეხისთვის და ნათელია ჩემი ბილიკისთვის.“ გამოცხადება 11:4; ფსალმუნი 119:105. ორი მოწმე წარმოადგენს ძველი და ახალი აღთქმის წმინდა წერილებს.“ დიდი ბრძოლა, 267.

ზაქარიას სურდა გაეგო, ვინ იყვნენ ეს ორი მოწმე. საფრანგეთის რევოლუციაში ისინი ძველი და ახალი აღთქმა იყვნენ. ისინი წარმოდგენილნი იყვნენ როგორც მოსე და ელია, რომლებიც მოკლა ქუჩაში იმ მხედმა, რომელიც უფსკრულიდან ამოვიდა. ისინი წარმოდგენენ Future for America-ის მსახურებას, რომელიც მოკლულ იქნა 2020 წლის 18 ივლისს.

თავის დასაწყისში, მას შემდეგ, რაც ზაქარია გამოფხიზლდება, როდესაც მკვდარი გამხმარი ძვლები შეიკრიბება, მაგრამ ჯერ კიდევ არ არის გაცოცხლებული, გაბრიელი ეკითხება: „რას ხედავ?“ ზაქარია აღწერს იმას, რაც იხილა, და შემდეგ ეკითხება: „რა არის ესენი, ჩემო უფალო?“ გაბრიელი კითხვის საგანს უსვამს ხაზს იმით, რომ ზაქარიას შეკითხვას შეკითხვითვე პასუხობს. იგი ზაქარიას ეკითხება: „ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი?“ შემდეგ გაბრიელი პასუხობს: „ეს არის უფლის სიტყვა ზერუბაბელისადმი, რომელიც ამბობს: არა ძალით და არა ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბათ უფალი.“

უფლის სიტყვა, რომელიც ზერუბაბელს მიეცა, იყო: „არც ძალით და არც ძლევამოსილებით, არამედ ჩემი სულით. ვინ ხარ შენ, დიდო მთაო? ზერუბაბელის წინაშე ვაკედ იქცევი; და გამოიტანს იგი მის თხემის ქვას შემახილებით, ღაღადით: მადლი, მადლი მას!“

ზერუბაბელი, მმართველი, განასახიერებს იმ მაცნეს, რომელიც ამზადებს გზას დასაწყისისა და დასასრულის ისტორიაში, რომლის წინაშეც მთა ვაკედ იქცევა. ესაია განსაზღვრავს იმავე მაცნის საქმეს და ამბობს, რომ იგი „გაასწორებს უდაბნოში გზას ჩვენი ღმერთისთვის“, და რომ იგი გამოიწვევს, რათა „ყოველი ხეობა“ „ამაღლდეს“. იგი აგრეთვე გამოიწვევს, რათა „ყოველი მთა და ბორცვი“ „დამდაბლდეს“, რადგან „დიდი მთა“ მმართველ ზერუბაბელის წინაშე „ვაკედ იქცევა“.

უილიამ მილერის „შვიდი დროის“ უწყება ღმერთმა მისცა მას. ზერუბაბელი წარმოადგენს უილიამ მილერს, რომელმაც დადო „შვიდი დროის“ სამირკვლის ქვა, და იგი ასევე წარმოადგენს იმ ხელებს, რომლებიც „გამოიტანენ თავსაკიდ ქვას“ „შემახილით, მახილით: მადლი, მადლი მას“. სიტყვის „მადლი“ გაორება წარმოადგენს შუალამის ღაღადის უწყებას. „შემახილი“ წარმოადგენს იმავე უწყებას, რასაც მესამე ანგელოზის დიდი ღაღადი წარმოადგენს, ხოლო „მახილი“ წარმოადგენს შუალამის ღაღადს. მთელი ეს მონაკვეთი შუალამის ღაღადის უწყებაზეა. იგი იმ ქალწულებზეა, რომელთაც გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ქუჩებში სიკვდილის ძილით ეძინათ, რომლებიც მკვდარი გამხმარი ძვლების ველზე გადის. იგი მკვდარი გამხმარი ძვლების აღდგომაზეა, და იგი „საზომი ძაფის“ წინასწარმეტყველურ როლზეა, რომელსაც ბრძენი ქალწულები ხედავენ და ამის გამო ხარობენ.

შემდეგ ზაქარია ამბობს: „უფრო მეტიც“. „უფრო მეტიც“ ნიშნავს, რომ მომდევნო მონაკვეთი წინა მონაკვეთის ზემოთ არის დადებული. ეს არის მინიშნება წინასწარმეტყველურ პრინციპზე — „სტრიქონი სტრიქონზე“. წინა დიალოგმა გამოავლინა ღვთის ხალხის შუალამით გამოღვიძება, რომელიც ზაქარიათი იყო წარმოდგენილი. წინა დიალოგმა განმეორებით გაუსვა ხაზი უკანასკნელ დღეებში

ღვთის ხალხის სურვილს, გაიგონ, ვინ არიან გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე. წინა დიალოგმა დაადგინა, რომ ზერუბაბელი წარმოადგენს საქმეს პირველ მოძრაობაში და აგრეთვე საქმეს უკანასკნელ მოძრაობაში. მან დაადგინა, რომ ზერუბაბელის „ხელებს“ (რომლებიც ადამიანურ ძალას წარმოადგენს) უნდა დაედგათ საძირკვლის ქვა და თავკიდური ქვა, მაგრამ მისი ხელების საქმე შესრულდა და სრულდება მხოლოდ ნუგეშისმცემლის ღვთიური ძალით.

შემდგომი დიალოგი, რომელიც უნდა განთავსდეს წინა დიალოგის ზემოდან, ცხადყოფს, რომ როდესაც „ზერუბაბელის ხელები“ საქმეს ამთავრებენ, მაშინ ღმერთის ხალხი უკანასკნელ დღეებში „შეიცნობს, რომ უფალმა“ „მოავლინა“ გაბრიელი, ნათლის მატარებელი, ღმერთის ხალხთან. ისინი ამოიცნობენ ზეციური კომუნიკაციის პროცესს, რომელიც არის პირველი ჭეშმარიტება, წარმოდგენილი იესო ქრისტეს გამოცხადებასთან კავშირში. ზერუბაბელის უწყებისა და საქმის უარყოფა ნიშნავს გაბრიელისგან მომავალი უწყების უარყოფას, რომელიც მან ქრისტესგან მიიღო, ხოლო ქრისტემ, თავის მხრივ, მამისგან მიიღო.

შემდეგ თავყვანისმცემელთა ორი კლასი განისაზღვრება. ერთი კლასი — „ვინც მცირეთა დღენი შეიძულა?“ მეორე კლასი კი „გაიხარებს“, როდესაც ისინი „იხილავენ საწონას ზერუბაბელის ხელში იმ შვიდთან ერთად“, რომლებიც „უფლის თვალებია, მთელი ქვეყნის ზურგზე მიმომქროლნი“. ვინც მცირეთა დღეს შეიძულეს, ისინი უილიამ მილერის ისტორიულ საქმეს შეურაცხყოფენ, რომელიც „საწონით“ არის წარმოდგენილი. ისინი დაპირისპირებულნი არიან მათთან, ვინც ხარობს, როდესაც „საწონას“ ზერუბაბელის ხელში ხედავს. ზაქარიას „საწონა“ ის სამშენებლო ქვაა, რომელიც გაყოფას წარმოშობს. ერთი კლასი „საწონას“ შეიძულეს, რადგან უარს ამბობს დაინახოს, რომ ზერუბაბელის ხელში მყოფი „საწონა“ „იმ შვიდთან“ არის. სიტყვა „შვიდი“, რომელიც „საწონასთან“ არის, იგივე ებრაული სიტყვაა, რომელიც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში „შვიდგზისად“ არის თარგმნილი.

შემდეგ ზაქარია კვლავ იმეორებს იმ ფაქტს, რომ როდესაც იგი იღვიძებს, არ იცის, ვინ არიან ეს ორი მოწმე. ამიტომ იგი მეორედ კითხულობს: „რა არის ეს ორი ზეთისხილის ხე?“ იგი ამას კვლავ იმეორებს და ეკითხება: „რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომლებიც ორი ოქროს მილით საკუთარი თავიდან გადმოღვრიან ოქროს ზეთს?“ და გაბრიელი ამ კითხვას კიდევ უფრო გამოკვეთს იმით, რომ კვლავ პასუხობს ზაქარიას შეკითხვას შეკითხვით: „ნუთუ არ იცი, რა არის ესენი?“ რაზედაც ზაქარია პასუხობს: „არა.“ შემდეგ გაბრიელი ამბობს: „ესენი არიან ორი ცხებული, რომლებიც დგანან მთელი დედამიწის უფლის წინაშე.“

თავი იწყება იმით, რომ გაბრიელი ზაქარიას ძილისგან აღვიძებს. ამიტომ ზაქარია წარმოადგენს იმ ქალწულებს, რომლებიც შუადამისას იღვიძებენ; და როდესაც ეს ქალწულები იღვიძებენ, ისინი წარმოჩენილნი არიან როგორც ძლიერად დამძიმებულნი იმ სურვილით, რომ გაიგონ, რას წარმოადგენს გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე. ბიბლიის ყველა წიგნი თავს იყრის და სრულდება გამოცხადების წიგნში. ყველა წინასწარმეტყველი ეთანხმება ერთმანეთს, რადგან ღმერთი არ არის აღრევის ავტორი. ყველა წინასწარმეტყველი უფრო მეტად

უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს, ვიდრე იმ დღეებზე, რომლებშიც თავად ცხოვრობდნენ.

გაბრიელი იყენებს ალფასა და ომეგას პრინციპს, როდესაც მიუთითებს, რომ ზერუბაბელი ტაძრის შენების საქმეს როგორც დაიწყებს, ისე დაასრულებს. მისი საქმე წარმოდგენილია იმით, რომ იგი დასაწყისში სამირკვლის ქვას დებს, ხოლო ბოლოს — თავკიდურ ქვას. ზერუბაბელი წარმოადგენს მილერიტთა მოძრაობას და „Future for America“-ის მოძრაობას.

რაც გაბრიელი ზაქარიას წარმოუდგენს, ის არის, რომ შუალამის დადების საქმე, იქნება ეს პირველი ანგელოზის მოძრაობაში თუ მესამე ანგელოზის მოძრაობაში, სრულდება სულიწმიდის ძალით.

სანამ ისინი ქუჩაში მკვდარნი ესვენენ, ქვეყნიერება მათი მკვდარი სხეულების გამო ხარობდა; ხოლო როდესაც ისინი აღდგნენ, მაშინ ქვეყნიერებას შიში დაეუფლა, და მათ გაიხარეს. ისინი ხარობენ, რადგან ზერუბაბელის ხელში ხედავენ იმ „შვიდგზის“ შვეულს. შვეული არის ის ქვა, რომელზედაც შენდება, რომელიც ბრძენთ უგუნურთაგან განასხვავებს.

ზაქარია არ ამბობს „შვიდს“; იგი ამბობს „იმ შვიდს“. ისინი ხედავენ გაფანტვის როგორც ორათას ხუთას ოც, ასევე ოც წელიწადს. სიტყვა, რომელიც ითარგმნება როგორც „შვიდი“, იგივე სიტყვაა, რომელიც ლევიანთა ოცდაექვსში ითარგმნება როგორც „შვიდგზის“, და აღნიშნავს მონობის „წყევლას“, რომელიც მოეწია ისრაელის როგორც ჩრდილოეთ, ისე სამხრეთ სამეფოებს. დანიელის წიგნი „იმ შვიდს“ განსაზღვრავს როგორც პირველ და უკანასკნელ რისხვას.

უილიამ მილერის მიერ დადებული სამირკვლის ქვა იყო „შვიდი ჟამი“, ხოლო მესამე ანგელოზის მოძრაობის მიერ დადებული თავქვა არის „შვიდი ჟამი“. ისინი, რომელნიც იხარებენ, როდესაც უკანასკნელი დღეების შუალამის ძახილის გამოღვიძებაში დაინახავენ „იმ შვიდს“, მოწმენი გახდებიან ძვირფასისა და უღირსის გაყოფისა და განცალკევებისა. ძვირფასი გაიხარებს, როდესაც სრულ ერთობაში შევა, ხოლო უღირსნი მეტისმეტად გვიან გაიგებენ, რომ არა აქვთ ზეთი, რომელიც ჩამოდიოდა ორი ოქროს მილის გავლით. ჭეშმარიტება, რომელიც ერთი ჯგუფისთვის სიხარულის მიზეზი იქნება, მეორე ჯგუფისთვის საცდურის ლოდოდ იქცევა, თუმცა იგი ხილვადი იყო ყველასთვის, ვისაც ხილვა სურდა.

როგორც „შვიდი ჟამი“ დასაწყისში, 1856 წელს, გამოცდად იქცა, როდესაც ფილადელფიური ადვენტიზმი ლაოდიკიურ ადვენტიზმად გარდაიქმნა, ასევე „შვიდი ჟამი“ კვლავაც გამოცდად იქცევა დასასრულს, სწორედ იქ, სადაც ლაოდიკიური ადვენტიზმი ფილადელფიურ ადვენტიზმად გარდაიქმნება. დასაწყისში ეს გამოცდა ჩაჭრილ იქნა 1863 წელს, „შვიდი ჟამის“ ბიბლიური მოძღვრების უარყოფით. ისინი, ვინც 2023 წელს დასასრულის ამ გამოცდაში ჩავარდებიან, ამას გააკეთებენ იმ გამოცდილების უარყოფის გამო, რომელსაც ლევიანთა ოცდამექვსეში აღნიშნული „შვიდი ჟამის“ მიერ მითითებული საშუალება მოითხოვს.

მნიშვნელოვანი იყო დადგენილიყო, რომ დანიელის წიგნი სრულად ადასტურებს „შვიდ ჟამს“, ვიდრე დანიელის წიგნის პირველი ექვსი თავის წინასწარმეტყველური უწყების განხილვას დავიწყებდეთ, რადგან მეოთხე და მეხუთე თავები შეეხება „შვიდ ჟამს“ და ისინი განსაზღვრავენ გამოცხადების მეცამეტე თავში აღწერილი მიწის მხედის ორი რქის დასაწყისსა და დასასრულს.

ჩვენ იმ პირველი ექვსი თავის განხილვას მომდევნო სტატიაში დავიწყებთ.

სინათლე, რომელიც დანიელმა ღმერთისაგან მიიღო, განსაკუთრებულად ამ უკანასკნელი დღეებისთვის იქნა ბოძებული. ხილვები, რომლებიც მან იხილა ულაისა და ხიდეკელის ნაპირებთან, შინარის დიდ მდინარეებთან, ახლა აღსრულების პროცესშია, და ყოველივე წინასწარმეტყველებული მალე ახდება.

„გაითვალისწინეთ იუდეველი ერის მდგომარეობა იმ დროს, როცა დანიელის წინასწარმეტყველებები მიეცა.

„მოდით, მეტი დრო დავუთმოთ ბიბლიის შესწავლას. ჩვენ არ გვესმის სიტყვა ისე, როგორც უნდა გვესმოდეს. გამოცხადების წიგნი იხსნება ჩვენდამი მოწოდებით, რომ გავიგოთ მასში მოცემული სწავლება. ღმერთი აცხადებს: „ნეტარია წამკითხველი და ამ წინასწარმეტყველების სიტყვათა მსმენელი, და მასში დაწერილის დამცველნი, რადგან ჟამი ახლოსაა.“ როდესაც ჩვენ, როგორც ერი, გავიგებთ, რას ნიშნავს ეს წიგნი ჩვენთვის, ჩვენს შორის დიდი გაღვიძება გამოჩნდება. ჩვენ სრულად არ გვესმის ის გაკვეთილები, რომელთაც იგი გვასწავლის, მიუხედავად იმისა, რომ მოგვეცა ბრძანება, ვიძიოთ და ვიკვლიოთ იგი.“

„წარსულში მასწავლებლები აცხადებდნენ, რომ დანიელი და გამოცხადება დალუქული წიგნები იყო, და ხალხმაც მათგან ზურგი აქცია. ის საბურველი, რომლის მოჩვენებითმა იდუმალებამ მრავალნი შეაკავა, რომ არ აეხადათ იგი, ღმერთისავე ხელმა ჩამოაცილა თავისი სიტყვის ამ ნაწილებს. თვით სახელწოდება „გამოცხადება“ ეწინააღმდეგება მტკიცებას, თითქოს იგი დალუქული წიგნი იყოს. „გამოცხადება“ ნიშნავს, რომ რაიმე მნიშვნელოვანს ეცხადება. ამ წიგნის ჭეშმარიტებანი მიმართულია მათდამი, ვინც ამ უკანასკნელ დღეებში ცხოვრობენ. ჩვენ ვდგავართ, როცა საბურველი ახდელია წმიდა საგანთა წმიდა ადგილას. ჩვენ გარეთ არ უნდა ვიდგეთ. ჩვენ უნდა შევიდეთ, არა უდარდელი, უპატივცემულო ფიქრებით, არა თავქარიანი ნაბიჯებით, არამედ მოკრძალებითა და ღვთის შიშით. ჩვენ ვუახლოვდებით დროს, როცა გამოცხადების წიგნის წინასწარმეტყველებანი უნდა აღსრულდეს.“ Testimonies to Ministers, 113.